

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: دیپلوم انجنیر نسرین معروفی

۳۰ جولای ۲۰۱۷

دیده درائی دولت های امپریالیستی از حد گذشته است!

طبق گزارشات رسانه های خبری و صوتی رئیس جمهور المان و رؤسای احزاب (CDU)، (CSU)، (SPD) و نماینده چپ جناح مخالف در پارلمان همه آنها رئیس جمهور ترکیه "رجب طیب اردوخان" را یکی به اصطلاح با زبان زور و دیگری با زبان دیپلوماسی مورد انتقادات شدید قرار داده اند. آنها وی را نسبت به سیاست داخلی که در پیش گرفته است، متهم کرده اند که وی مخارج تبلیغات انتخاباتی را با هزینه مردم ترکیه انجام داده است و همچنین آزادی بیان به خصوص که آزادی بیان ژورنالیستها و خبرنگاران کشور های غربی را سلب و آنها را تحت کنترل قرار داده و هم از زندانی کردن افراد دریغ نمی ورزد.

رئیس جمهور ترکیه "رجب طیب اردوخان" در نزاع و مناقشه با برلین یکایک انتقادات در سیاست خود را رد کرده است. وی به روز یکشنبه در ستانبول گفت: "ترکیه کشوریست دموکرات، مبتنی بر قوانین اجتماعی." هیچ کسی حق ندارد، در قضایای داخلی ترکیه دخالت نماید. "ترکیه آنچه در توان و قدرت دارد، خواهد کرد" تا علیه "فتنه گری" در کشورش پیش برود.

خوانندگان نهایت عزیز قبل از این که به موضوع مدنظرم بپردازم باید بگویم که انتقاد از سیاست های تجاوزگرانه امپریالیستها به معنای دفاع از "اردوخان" و رژیمش نمی باشد، بلکه اساس مسأله این است که به بهانه های ساخت دولت المان نسبت به شخص "اردوخان" نباید باور داشت، چون به اصطلاح ما افغانها همه از "سر یک کرباس" اند. لذا از یک جانب هیچ یک از سیاستمداران غرب نباید به خود حق بدهند تا رژیم های دکتاتوری مانند رژیم "اردوخان" را مورد انتقاد و تاخت و تاز قرار بدهند، چون آنها خود به حد کافی باعث سلب آزادی بیان و باعث سرکوب مقاومت و مبارزات به حق خلق ها چه در تظاهرات و چه هم خارج از آن شده و می شوند. چنانچه نتایجی را که تظاهرکنندگان به خاطر اجلاس سران دولتهای امپریالیستی "G20" در شهر هامبورگ به دست آوردند، جز ممانعت، تهاجم، تکیه بر خشونت و زندانی کردن آنها از جانب پولیس و نیروهای امنیتی نبوده است. به قرار گزارش رسانه ها در این اواخر در شورای ایالتی المان در شهر مونشن قانونی را به تصویب رسانیدند که پولیس المان از ماه اگست می تواند افراد "خطرناک" را برای زمان نامحدود در زندان نگهدارد. تصویب این قانون از

جانب دولت المان، انسان را به فکر زندان "گوانتانامو" می اندازد که در آنجا هم زندانیان سالیان متمادیست که بدون اثبات جرم و بدون داور کردن هیچ محکمه ای محبوس هستند. پس به صراحت باید گفت: درکشوری که داد از "حکومت قانون" می زند، تصویب این قانون شرم آور است. پس آیا چه تفاوتی می تواند میان سیاست داخلی المان و سیاست داخلی "اردوخان" باشد که آنها وی را مورد انتقاد قرار می دهند، اما این که خود کرامت و ارزشهای انسانی را زیر پا می کنند، نباید متهم شناخته شوند. از جانب دیگر هیچ جای شکی نیست که "اردوخان" در سیاست داخلی ترکیه شخصی است دیکتاتور، خود خواه و معتاد قدرت و درسیاست خارجی مانند سیاستمداران کشورهای امپریالیستی انسانیت که به خاطر امیال و منافع خود از هیچ نوع همکاری، جنایت و سرکوب دوش به دوش امپریالیستها علیه خلقها دریغ نمی ورزد. وی گاه در تبنای با یک دولت امپریالیستی و گاه با دولت دیگری جنایات را پیشه می کند.

با وجود همکاریهای مشترک میان برلین و انقره، اردوخان این را خوب می داند که دستگاه استخباراتی المان به مثابه پیشقراول و خط دهنده تمام نیرو های ناتو، با دستگاه جاسوسی به نفع غرب مجهز است. دولت المان در امر جاسوسی پیشگام است و نهاد های استخباراتی المان امروز در اکثر کشورهای جهان فعالیت دارند. امروز استخبارات المان در کشور ترکیه فعال است، چه از طریق خبرنگاران و ژورنالیستهای خود و چه هم از طریق افراد امنیتی در لباس ملکی. پس گفته می توانیم که دولت المان و استخبارات آن از سالیان متمادی به جاسوسی و کنترل مردم در سراسر جهان مصروف بوده و است، لذا اردوخان با درک لگام گسیختگی دولت المان در این زمینه، در صدد است تا با کنترل و برخورد شدید موقعیت خود را حفظ و استحکام ببخشد. اعمالی را که اردوخان انجام می دهد متضمن موجودیت رژیم وی که دولتهای غربی به خصوص دولت المان با در نظر داشت سیاست های خارجی دوگانه وی که گاه "به نعل می زند و گاه به میخ" می خواهد تا در آنجا هم اختلال، دگرگونی و نا آرامی ها را باعث شود.

طبق گزارشات رسانه ها: اتحادیه اروپا حدود چهار میلیارد یورو را می باید تا سال ۲۰۲۰ به دولت ترکیه به حیث کاندید شرکت در اتحادیه اروپا بپردازد و حالا سیاستمداران المان مطالبه نموده اند تا پرداخت این مبلغ به خاطر موفقگیری قاطعی که اردوخان نسبت به اتهامات سران دولت المان نموده است، متوقف گردد. همچنان رؤسای احزاب المان رفتار انقره را غیر قابل پذیرش و اقدامات دولت المان را اکیداً واجب و ضروری نامیده اند، لذا از دولت المان خواسته اند تا در مقابل رژیم اردوخان از روش امتحان به روش عمل اقدام نماید.

مگر مطالبات سران احزاب از دولت المان سؤال برانگیز است، آیا دولت المان حاضر است تا فروش و صدور تسلیحات نظامی به ترکیه را به حیث متحد جنگ و جنایتش قطع کند و منافع خود را از دست بدهد؟ المان از سالیان زیاد است که دولت ترکیه را حمایت نظامی و اقتصادی می کند. گاه به بهانه کاندید شرکت در اتحادیه اروپا و گاه به بهانه های دیگری. خلاصه تحت هر اسم و رسمی که است از کمک های نظامی و اقتصادی و فروش سلاح نسبت به رژیم اردوخان دریغ نمی ورزد.

در این که اردوخان دیکتاتور و جنایتکار نامیده می شود هیچ جای شکی نیست. وی اگر دیکتاتور است در داخل کشور خود ترکیه است و اگر جنایتکار است فقط در همکاری با کشور های امپریالیستی است. در حالی که جنایات دولت های امپریالیستی به مراتب بیشتر از دیکتاتورها در جهان است. کشورهای امپریالیستی هر روز و هر لحظه خلقها را به خاک و خون می کشانند و کشور ها را دگرگون می کنند، مگر هیچ گاه حاضر نیستند تا یک دیگر را

متهم به جنایات و کشت و کشتار کنند. آیا دولت و یا احزاب سیاسی المان جرأت دارند که دولت امریکا را به جنایاتی که در جهان مرتکب شده و می شود، انتقاد و محکوم کنند؟

ایالات متحده امریکا ۲۴۱ سال قبل به حیث یک کشور پایه گذاری شده است، مگر در ظرف ۲۴۱ سال ۲۲۰ مرتبه در جنگ بوده و جنگهای خانمانسوز در جهان را مرتکب شده است. در صورتی که سیاست خارجی جنایتکارانه و مداخله گرانه دولتهای امپریالیستی مورد انتقاد قرار بگیرد، دخالت در امور کشورهای شان قلمداد می گردد. مگر به عکس، آنها به خود اجازه می دهند تا دیکتاتورها را نه تنها مورد انتقاد قرار بدهند بلکه در صورت عدم اطاعت و سرکشی از برآورده ساختن امیال و منافع شان، آنها را به شکل فجیحی نیست و نابود کنند. یکی از خشم آفریننده ترین جنایات آنها به قتل رساندن قذافی و صدام حسین و امثال اینهاست که در تاریخ بشریت کمتر ولی در تاریخ کشور های تجاوزگر به کرات دیده شده است.